

Berna Kumaş Sipahi

Ben, Nefise

—
Roman
—

Berna Kumaş Sipahi, Trabzonlu bir ailenin ortanca çocuğu olarak dünyaya geldi.

İzmir Özel Türk Koleji'nin ardından Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi'ne devam eden Berna Kumaş Sipahi, yüksek lisans eğitimini "Türk Kadınının Siyasal Hayata Katılımı ve Siyasal Davranışı" konulu teziyle yine Ege Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kitle İletişimi Ana Bilim Dalı'nda tamamladı. Çeşitli şirketlerde iletişim müdürlüğü ve direktörlüğü görevlerinde bulundu. 2006 yılından beri Arkas Holding'in Kurumsal İletişim Direktörü olarak görev yapmaktadır.

2010 yılında kadınların kendilerini özgürce ifade edebildiği www.sirkadinlar.com web sitesini kurdu. 2017 yılında ilk romanını *Gökten Üç Elma* yayımlandı. 2018 yılında Atlas'ın Dünyası isimli dörtlü hikâye serisi olan *Mutlu Çocuklar Takımı*, *Çevremizi Tanıyalım*, *Takıma Yeni Üye* ve *Haydi Sohbet Edelim*, çocuk kitaplarını kaleme aldı. 2019 yılında ikinci romanı *Bir Günah Bir Sevap* yayımlandı.

Gazeteci Deniz Sipahi'yle evli olan Berna Kumaş Sipahi'nin Atlas isminde bir oğlu vardır.

BEN, NEFİSE

Yazan: Berna Kumaş Sipahi

Editör: Canan Çelik

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2022 / ISBN 978-625-8215-48-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ben, Nefise

Berna Kumaş Sipahi

Çok özel günlerde yazıldı bu kitap... Birbirimize sarılmaya, dokunmaya korktuğumuz, kendi küçük dünyamızda izole yaşamı tattığımız, dünyanın duvarlarının düşündüğümüzden de ince olduğunu fark ettiğimiz, paranın pulun önemsizleşip hepimizin bir virüs karşısında eşit olduğumuzu gördüğümüz günlerde...

O zorlu süreç boyunca hasretlerini çektiğim tüm sevdiğime ve yanımda oldukları için şükrettiğim oğlum Atlas ve eşim Deniz'e...

Bir kadını ortadan ikiye böl
Yarısı annedir
Yarısı çocuk
Yarısı sevgili
Yarısı aşk
Duyanlar bunu bilmez
Görenler anlamaz bunu
Yarısı rivayettir
Yarısı gece.

Cemal Süreya

Hayat mı bizi yorar, biz mi hayatı yoruyoruz?

Ben, hayatın yorduklarından değilim. Yormasına izin vermedim. Hayatım boyunca dertlerimin biri bitmeden biri başladı ama hep hayatın üstüne üstüne gittim ve her düştüğümde mutlaka daha güçlü bir şekilde ayağa kalktım.

Hayatımın dönüm noktasında sadece on iki yaşındaydım. Yıl 1960'tı. Ege köylerinden birinde, fakir bir çiftçi ailesinin kızıydım. Doğduğum yörede babalar, kızları ile oğullarını çok ayırmaz. Her ne kadar, "Kız çocuk dediğin eninde sonunda el olacak" deseler de, kız çocuklar ele karışana kadar korunur ve kollanır. En azından benim babamın tavrı öyleydi.

Yaşadığımız köyde imkânlar sınırlıydı. Babam beni önce köy ilkokuluna sonra ortaokula göndermeye çalıştı. Ablamın ve abilerimin yapamadığını yaptım: ortaokula devam ederek köyden dışarı adım attım.

Kardeşlerimden farkım, güzel ve atak olmamdı. Bu fark nedeniyle hayatım değiştiğinde henüz ortaokul öğrencisiydim. Ortaokul müdürümüz benim hayat şansım oldu. Ya da ben bunun bir şans olduğunu sezdim ve o şansı tereddüt etmeden kullandım.

Dönüm noktam olacak o gün, öğretmenler odasına yıklama defterini götürdüğümde, okul müdürümüzün çevresindekilerle sohbet ederken karısının çok yorulduğu ve yalnızlıktan sıkıldığı için küçük çocuğuyla ilgilenecek, gerektiğinde de yatılı kalabilecek birini aradığını söylediğini duydum. Altı kardeşlik biz: en büyüğümüz Neyyire ablam, sonra Mehmet ve Celal ağabeylerim. Ben

dördüncü çocuktum. Benden sonra iki erkek çocuk daha doğmuştu annem: Osman ve Dursun. Büyürken hepimiz birbirimize bakmıştık. Çocuk bakmayı sevmesem de bilirdim, bu benim için iyi bir fırsat diye düşündüğümü hatırlıyorum. Hiç düşünmeden lafa daldım. Yoklama defterini rafa koyarken birden dönüp büyük bir cesaretle hayatımı değiştirecek cümleyi söyledim:

“Ben bakarım efendim, tüm kardeşlerime ben baktım.”

Müdür ve öğretmenler şaşırarak bana baktılar.

Müdür Bey, “Okuldan sonra hem çocuk bakıp hem ödevlerini yapabilecek misin? Hem annen baban bu işe ne der?” diye sordu.

On iki yaşında olmama rağmen yetişkin bir genç kız gibi duruyordum. Açık kumral saçlarım, yeşil gözlerimle dikkat çekerdim. İtiraf etmeliyim ki sadece o gün değil hayatım boyunca da güzelliğimi çok iyi kullandım, bana çok kapı açtı. Bir şey istediğimde, karşımdakini ikna etmek için masum bir şekilde, başımı hafif yana eğip alttan alttan baktığım zaman insanların bana hem hayranlık hem de şefkat duyduğunu keşfetmiştim. Yine o pozu takındım ve “Affedersiniz efendim” dedim, “ailemin hali vakti iyi değil. Altı kardeşiz, birimizin aileye destek olmasına ses çıkaramazlar. İsterseniz akşam sorup size bildireyim.”

“Yarın yazılı bir kâğıt getir” deyince durdum.

Babam zor bela okuyup yazan, annem ise ne okuma ne de yazması olan bir kadındı. Bunu da kullanabileceğimi hissettim:

“Babama yardım ederim yazar ama annem okuyup yazamaz öğretmenim.”

Müdür şaşırmamıştı. Bu tür fakirlik ve cehaletle karşılaşmaya alışkındı. Bizim şansımız bu öğretmenlerdi. Evde bizi yönlendirecek, bizi karşısına alıp da anlatarak bir şey öğretebilecek ebeveynlerimiz yoktu; tarlada ot biçmeyi bile bakarak, elimizi kolumuzu keserek öğrenirdik. Evimizde pişen yemek çeşidi o kadar azdı ki nasıl pişirildiğini çözmek ortalama bir zekâ için hiç zor değildi. Bu tür eğitilmiş insanlarsa, hayata hazırlanmamız, köy hayatından

kurtulmamız için çok büyük bir fırsattı. Kendi kendime söz vermişim: Asla bu köyden biriyle evlenmeyecek, tarlada çalışmayacak, sadece çocuk büyüten bir kadın olmayacaktım.

Radyo bile yoktu evimizde, okul kütüphanesindeki kitaplar dışında dış dünyayla iletişimimizi sağlayan hiçbir şey yoktu. Yeni bir dünyanın bana kapılarını açacak fırsat önümde duruyordu... Ve o gün öğrendim ki hayat, bizim aldığımız ya da alamadığımız kararlardı. O yaşta bile şartlarımı zorlamayı ve fırsatları kollamayı hep bildim. Benim gibilere “uyanık” veya “fırsatçı” derler, bense buna hep “önsezi” dedim.

“Senin adın ne bakayım güzel kız?” dedi Müdür.

“Nefise...” dedim.

O zamanlar insanlar birbirine güvenirdi. Çocukların yalan söyleyeceğine çok ihtimal verilmezdi. Ama ben annelere konuyu “biraz” değiştirerek anlattım. Babam ve abimler daha eve gelmediği için rahat konuşuyordum. Evde doğru düzgün iş yapmak istemeyen benim gibi birinin böyle bir işi istemesine annemden önce ablam Neyyire itiraz etti:

“Ana” dedi, “bu daha bulaşıkları yıkayamıyor, süpürdüğü yeri tekrar süpürüyoruz. Bizi müdüre rezil eder.”

Ablama çok kızmıştım:

“Bir kere müdür seçti beni. Karısı okulda görmüş, ‘o açık kumral saçlı, yeşil gözlü güzel kız olsun’ demiş.”

“Eve yardımcı mı alıyorlar yoksa yan gelip yatacak güzel kız mı?”

Neyyire ablam güzel değildi. Büyük olduğu için hep ezilmişti ve ilkokulu bile bitirmemişti. On sekiz yaşındaydı ve daha hiç kısmeti çıkmamıştı. Benimle ilgili daha şimdiden görücü kadınların anneme gelip gitmeye başlaması sinirini bozuyordu. Bu yüzden de her fırsatta beni iğnelemek ya da dövmek için fırsat arıyordu.

Ben babaanneme benzemiştim. Diğer beş kardeşin içinde, Müdür Bey'in daha sonra takacağı lakapla "ayrıkotu" gibiydim. Sadece fiziksel olarak değil, hayata bakışımla, davranışlarımle, insanlarla ilişkilerimle, hayallerimle, her Őeyimle farklıydım. Bu yüzden öncelikle ablamdan sonra da sırasıyla abilerimden sürekli dayak yerdim. Çoğu kıskanılıktandı. Alımlı olduğum için köyün delikanlıları beni hiç rahat bırakmazdı. Bunu gören abimler suçlu benimişim gibi beni dverlerdi. Annem bu durumdan kurtulmam için başımı rtmemi ve okul dışında sokağa ıkmamamı isterdi.

Zavallı bir kadındı annem, ne sevgisi ne de aklı bize yeterdi. Hayatta başardığı en iyi Şey ocuk doğurmaktı. Ama sadece doğurmak, doğurduklarına daha önce doğurmuş oldukları bakardı. Tarlada, evde durmadan çalışırdı. Babam, anneme göre daha sakindi ve bizlere daha çok sevgi göstermeye çalışırdı. Abimlerin dolduruşuna gelip de bana bir fiske bile vurmamıştı. Babamı hepsinden çok severdim. Daha güçlü olsun isterdim, onu hayalimde köyün muhtarını gibi düşünürdüm. O zaman bildiğim ve gördüğüm en büyük g muhtardı. Babam ona karşı sevgimi hisseder bu nedenle de bana karşı daha hassas davranır, isteklerimi genellikle geri evirmezdi.

O yaşa kadar, en uzak yer olarak kasabayı görmüştüm. Kafamdaki bütün büyüklük ölçüsü oydu. Allaha tan demis'e yakındı köyümüz, yoksa ortaokula filan gidemezdim. Babamı, annemin baskısına karşın ağlaya ağlaya, ilkokul öğretmenimin de araya girmesiyle zor bela ikna etmiştik. Ablam ve abilerim de çok karşı çıkmıştı. Aslında okumak istemeyen kendileriydi ama ben isteyince kendilerini haksızlığa uğramış gibi hissetmişlerdi. Benim bu evden çok hızlı bir Şekilde kurtulmam gerekiyordu. Müdür Bey'in evi benim özgürlüğüm demekti.

Hayata karşı korkunç bir iştahım vardı. Bu köyden ve demis'ten başka bir dünya olduğunu biliyordum. İlkokul ğretmenimin anlattıkları, romanlar bana bunu söylüyordu. Hayata olan açlığımı kitap okuyarak doyurmaya çalışıyordum. alıkuşu

olmak istiyordum. Uçmak istiyordum. Okumak istiyordum ama asla bu köyde kalmak istemiyordum. Bu yüzden de köyde herkeşe kötü davranıyordum, onlarla bir bağım olsun istemiyordum.

Babam gelene kadar annemi ikna etmeye çalışmışım:

“Anne, kışın bazen onlarda kalırım, okula kadar yürümek çok zor oluyor. Ayrıca sofradan bir boğaz azalacak. Bana para da verecekler, size bir katkı olur” diye tekrarlayıp duruyordum.

Annem her zamanki gibi bizi dinlemekten ve dertlerimize ortak olmaktan acizdi. Yine dikkatini benden daha çok elindeki işe, yoğurduğu hamuruna vermişti. Heyecanlanmamıştı bile. Önce anneme ve sonra gözlerini kıskançlıkla bana dikmiş ablama baktım. Kararlıydım, onlar gibi olmayacaktım. Herkes kaderini kendi seçiyordu. Ben onların kaderlerine ortak olmak istemiyordum. Annemin dikkatini çekmem, babam gelene kadar onu ikna etmem gerekiyordu:

“Ana hamura değil bana bak, bir şey söylüyorum. Bir kere dikkatini bana versen ya?”

İşini engellediğimi düşünerek kafasını kaldırıp kızgın gözlerle bana baktı:

“Hadi, ne duruyon önümde, git ablana yardım et!”

“Ana bana he demeden şuradan şuraya gitmiyom. Hadi ana, kış kıyamet yürümek çok zor.”

“Gitme o zaman deli kız, dikildin başıma işimin ortasında, şimdi terliği indirecem sırtına!”

Annem çok büyük hayal kırıklığı olmuştu benim için, tek şansım babamdı. Abimler gelmeden önce gelse diye dua ediyordum. Allah dualarımı kabul etti de babam onlardan erken geldi. Hemen koştum elindekileri aldım. Ellerini yıkaması için su döktüm, havlu tuttum. Etrafında fır döndüm. O da insanca bir muamele gördüğü için mutlu oluyordu. Annem ve ablam herkese olduğu gibi ona da düşmanca ve sert davranırdı. Köşedeki divana otur-

du, ayaklarını altına topladı ve bir sigara sardı. Ben de gidip yere, dizlerinin dibine oturdum:

Ben daha, "Baba sana bir şey söyleyeceğim..." der demez, ablam bir şahin yırtıcılığında atıldı:

"Baba sakın dinleme! Okuldan geldiğinden beri kafamızı şışırdı. Evden kaçma planları yapıyor!"

En etkili yol ağlamaktı. Birden ağlamaya başladım ve divana kapandım. Babam ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, evde birdenbire kıyamet kopmuştu. Ben ağlıyordum, ablam bağıriyordu. Sonunda, gözyaşları içinde, burnumu çeke çeke, "Baba lütfen beni dinle, ablam bana düşmanlık yapıyor. Daha anlatmadım bile" derken yaşlı yeşil gözlerimi babamın gözlerinden ayırmadan anlattım:

"Baba, Müdür Bey okul sonrası çocuğuna bakmak için bir yardımcı arıyor. Para da verecek. Koskoca okulda beni seçti. Karısı gelmiş tek tek kızları gözden geçirmiş. Beni beğenmiş. 'Bu kız isterim başka da birini istemem' demiş. Her gün okul çıkışı yarım gün gideceğim. Okulu bitirmeme de yardım ederler. Olmaz mı baba? Senden izin götürmem gerekiyor."

Babam şaşırıldı. Böyle bir şey beklemiyordu:

"Ne kadar verecekler?"

"Bilmem baba, sormadım. He dersen, yarın sorarım."

"Eee sor bakalım, sen de tarlada değil orada çalışırsın. Çalışmak çalışmaktır."

Bu, oldu demekti. Ellerini öptüm, teşekkür ettim. Bazen yarıya da kalabileceğimi söylemedim, nasılsa başladıktan sonra ona da ses çıkarmazdı. Akşam defterimden bir sayfaya, "Kızım Nefise'nin okul sonrası evinizde çalışmasına izin veriyom" diye yazdım. Babama, "İmza atman lazım ama karalasan da olur" dedim. Babam da büyük bir hevesle belki de hayatında ilk defa bir kâğıda imza attı: Kısaca bir çarpı yaptı!

O gece gözüme uyku girmede. Başka bir hayata geçtiğimi biliyordum. Kader benim için artık başka yöne doğru işleyecekti.

Köyümüz kasabaya yakındı ama yine de altı kilometre yürüyorduk her gün. Üstümüzde kış kıyamet sadece bir hırka olurdu. Çocukluğumdan taşıdığım bir iz olarak, hayatım boyunca üşümeyi ve yer yatağında yatmayı hiç sevmedim.

Okula varır varmaz Müdür Bey'in yanına çıktım. Kapıyı çaldım. İçeriden "Girin" diye bir ses geldi. Çekinerek girdim. Müdür şaşkın şaşkın baktı. Bir an unuttu mu ya da vaz mı geçti diye korktum. Sonra bana parmağıyla yaklaş işareti yaptı:

"Gel bakalım Nefise, konuştun mu babanla?"

İçim rahatlamıştı. Adımı bile hatırlıyordu. Bütün kibarlığımı takınarak, gözünün içine baka baka cevap verdim:

"Evet Müdür Bey, konuştum. Babamın izin yazısını size getirdim" diyerek kâğıdı uzattım.

"Baban az okuma- yazma biliyordu değil mi?"

"Evet müdürüm, ablamı da ilkokuldan sonra okutmadılar. Ben zorla ikna ettim."

"Tamam o zaman, okul çıkışında seni eve götürürüm, karımla tanışırsın. Oğlumuz çok küçük. Ona hem yardımcı hem de arkadaş olursun. Karım da öğretmen olduğu için sana derslerinde yardımcı olur."

Yüzümden ne kadar mutlu olduğum belli oluyordu sanırım:

"Sağ olun müdürüm. Yalnız..." dedim ve başımı eğdim. O zamanlar bir şey sorarken ve isterken çok utanırdım ama daha sonra hayattaki en güzel becerinin istemeyi bilmek olduğunu öğrendim. Hedeflerime ulaşmamın en önemli anahtarı, istemeyi bilmek oldu hep.

"Ne oldu kızım? Bir şey mi var? Hadi, çekinme söyle."

Mahcup mahcup bakışlarımı yerden kaldırarak ona baktım ve sesimi hafif kısarak, "Babam ne kadar para alacağını sormamı istedi" dedim.

Müdür güldü. Bizim gibi aileler için bunun ne kadar önemli olduğunu tahmin etmesi zor değildi:

“Babana de ki haftada beş lira verecek. Yatıya kaldığın günlerde de fazladan elli kuruş.”

O zamanlar bir öğretmenin maaşı dört yüz elli lira, bir ekmek de altmış kuruş civarındaydı. Gözlerim yerinden oynadı. Bu çok büyük paraydı bizim için! Hele benim gibi çocuğa vermek için!

“Allah razı olsun” dedim ve odadan çıktım.

Öğlene kadar dersler bitmek bilmedi. Okuldan çıktığımızda Müdür Bey beni evine götürdü. Kasabadaki evlerden birine ilk defa giriyordum. Milli Eğitim’in lojmanymış. Aynı bahçede başka öğretmenlerin de evi vardı.

Evin kapısını sarışın, uzun boylu, çok güzel bir kadın açtı. Ablam yaşlarında gibi duruyordu. Meğerse benden 14 yaş büyükmüş. Saçlarını topuz yapmıştı. Her yerde halı vardı ve ev temizlik kokuyordu. Fakirliğin kokusunu nerede olsa tanırdım, o gün zenginliğin ve refahın kokusuyla tanıştım. Onlara belli etmeden derin derin içime çektim: Huzur veriyordu.

Oturma odasına geçtik. Ne sedir ne de ona benzer bir şey vardı. Koltuk, masa ve sandalyeler... Hayatımda gördüğüm en güzel evdi. Evde radyo bile vardı! Ben şaşkın şaşkın bakınırken, kadın elini uzattı:

“Merhaba, ben Meral” dedi ve o da beni ilk gören insanların artık alışkın olduğum tepkisini verdi: “Ne kadar güzel bir kızsın, gözlerin inanılmaz!”

Güzelliğimin farkındaydım ama mahcup olmuş gibi görünmem ve bu güzelliğin farkında değilmişim gibi davranmam gerektiğini de biliyordum. Ablamın bana en büyük düşmanlığının sebebi, ondan daha güzel olmamdı. İkinci bir abla krizi istemiyordum. Mahcup bir ifade takındım hemen. Gülerek yüzüme bakıyordu:

“Bana Meral Abla dersin. Murat uyanmadan biraz konuşalım. Bir şey içer misin?”

Ona daha görür görmez kanım ısınmıştı. Bu kadının benim

hayatımı değiştireceğini hissetmiştim. O, gzelliğim karşısında şaşkın bir hayranlıkla yüzüme bakarken ben de ona büyülenmiş gibi bakıyordum: Ben de böyle bir kadın olacaktım! Ne annelere ne de köydeki diğer kadınlara benzeyecektim. Çok güzeldi, cana yakındı, samimi ve sıcağı.

Biraz benden konuştuk, aslında benimle ilgili uzun uzadıya konuşulacak bir Şey de yoktu. Daha sonra bana evde ne yapmam gerektiğini gösterdi. Murat'la oynayacağımı, bazı akşamlar ğretmen arkadaşlarıyla Őehir kulübüne veya ev gezmesine gittiklerinde de Murat'la evde kalmam gerektiğini anlattı. Onlarda kaldığım zaman yatacağım odayı gösterdi. stm başımı beğenmemiş olmalı ki, "Sana yarın biraz alışveriş de yaparız" dedi. Ayrıca ertesı gün banyo yaparak gelmemi istedi.

Banyo yapmamı istemekte haklıydı ama bizim evin Őartlarını bilmiyordu. Kendi evi gibi geniş zannediyordu herhalde. Biz, altı kardeş aynı odada yatıyorduk. Haftada bir, sadece pazar günleri banyo yapabiliyorduk. O zaman da herkesin diğer odaya geçmesi gerekiyordu çünkü "banyo"muz, bulaşıkların yıkandığı geniş taşlık alandı. "Hı" dedim sadece, "Ben her sabah yüzümü bile yıkamadan çıkıyorum evden Meral Abl" diyemedim.

Akşam eve döndüğümde ablam yine bana düşman düşman bakıyordu. Babam gelince hemen yanına oturdum. Abimler de pis pis bakıyordu, anlaşılan ablam onları da doldurmuştu. Annem her zamanki gibi bir iş yapıyordu. O zaten bu dünyada yaşamıyor gibiydi.

"Baba, müdürün karısı beni beğenmişti ya, müdür bugün beni götürüp evi gösterdi. Çok güzel bir ev. Koltuklar, masalar var evde. Bir de radyo çalıyordu. Bizim evden çok değişik."

"Eeee anladık ev güzel, başka ne dediler?"

"Ne para vereceklerini sordum. Haftada dört lira dedi. Ama bazı akşamlar yatlı kalmam gerekebilirmiş."

Kendini seçmek cesaret ister...

“Farklı olmak özümde vardı. Öğretilmiş kalıpları, ailemin ve çevrem bana biçtiği rolü daha on iki yaşındayken reddederek kendi geleceğimi planlayacak kadar yaşadığım ortamın ötesindeydim.

Fakirliği ve cahilliği asla bir kader olarak görmedim. Hayatın yorduklarından değil, hayatı yoranlardan olmayı seçtim. Her düşüşümde daha güçlü bir şekilde ayağa kalktım.

Güzelliğin akılla birleştiğinde çok daha güçlü bir silah olduğunu ve bunu nasıl kullanabileceğimi çok erken yaşta öğrendim.

Hayattaki en büyük mücadelemi kadınlığım ve anneliğim arasında verdim. Bedelini çocuklarımla ödediği bu ağır vicdani mücadele sonucu ‘Ben Nefise’ diyebildim.

Altmışımda, yarı yaşımda bir erkeğe âşık olup yeni bir hayat kuracak kadar özgür, yetmiş yaşında çocuklarımla ve tüm günahlarımla yüzleşebilecek kadar da cesur oldum.”

